

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
URSACHE, MAGDA

Strigă acum... / Magda Ursache. - București : Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0497-3
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Magda Ursache

Strigă acum...

dacă o fi cineva care
să-ți răspundă (Iov, 5. 1)

ediție corectată și
augmentată de autor

E I K O N

București, 2021

Bibliografie obligatorie

1. Anania, Valeriu, *Rotonda plopilor aprinși*, Ediția a II-a, Editura Florile dalbe, 1995.
2. Constantinescu, Radu, *100 istorioare cu istoricii Epocii de aur*, Iași, Fides, 1997.
3. Goma, Paul, *Jurnal pe sărite*, vol. I (9 febr. 1978-2 iunie 1993).
— *Jurnal de căldură mare*, vol. II (28 iunie-11 iulie 1998);
— *Jurnal de noapte lungă*, vol. III (23 sept.-21 dec. 1993) și *Unde am greșit?* (Adenda), Nemira, 1997.
4. Ivănescu, Cezar, *Timpul asasinilor*, Editura Libra, 1997.
5. Pițu, Luca, *Fragmente dintr-un discurs in(?)comod*, Iași, Institutul European, 1993.
6. Selejan, Ana, *România în timpul primului război cultural (44-48)*, I, Sibiu, Editura Transpres, 199...
7. Sârbu, Ion D., *Trădarea intelectualilor*, Sibiu, Editura Transpres, Jurnalul unui jurnalist fără jurnal, Craiova, 1991.
8. Steinhardt, N., *Jurnalul fericirii*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1991.

Cuprins

De la unu la doi.....	5
Înapoi la unu	47
Spre doi.....	81
A opus unu.....	131
Unu virgulă doi.....	165
Doi plus dobânda	215
A care cu 1 nu face doi	239
Trei	279
Note.....	297
Bibliografie obligatorie.....	308

De la unu la doi

„Noi știm că unu și cu unu fac unu,
dar un inorog ori o pară
nu știm cât fac”

Nichita Stănescu, *Altă matematică*

„Suntem cu toții niște șarlatani: supraviețuim problemelor noastre”, sună un *silogism al amărăciunii*. Mai blând spus decât E.M. Cioran, *facem față*. Eu fac față aproape de când mă știu. Tristeții și rușinii, dar, mai ales, *stării de neacasă*. Imaginea *leit-motiv*? Fetița de 5-6 ani care-am fost. Calcă pe frunzele lipite de asfalt („sunt puse ca-n album!”), cu trupul tras într-o parte de găleata prea grea pentru ea. Încearcă să facă față mătușii Jeni. Tornadei Jeni! Uraganului Jeni! „Mișcă-te, fato. Adu odată apa aia. Dormi pe tine?” Nu-mi apare altfel decât fără nimic pe ea, dar cu blana de vulpe neagră la gât. Ochii de sticlă sclipesc sinistru. Mereu o visez. Spectrul ei m-a obsedat și mă obsedează. Goală (cum îi plăcea să umble pe vipie bucureșteană, cu sfârcuri cât monezile ușurele de cinci lei), dar, ciudat lucru, neapărat cu blana la gât. Ochii vulpii negre sticlesc malefic: „Neîndemânatică mai ești; nu faci nimic ca lumea; stai dreaptă; ți-ai rupt uniforma; nu mai înveți să cureți/mături/coși/ speli...”

Tatăl meu a fost condamnat în '59 pentru nimic. N-a ucis comuniști, n-a masacrat nici soldați ruși, nici evrei în Transnistria; n-a cântat *Trăiască regele*, n-a sabotat „tânăra

economie”. *Nimic* egal zece ani. Indiferent de motiv (dar mai ales fără motiv!), pumnul roșu tot te trăsnea. Ia să-l fi jenat. Erai pedepsit pentru o mulțime de pricini, tu ori cei pe care-i iubeai. Multe nu mi-a spus tata despre cauzele arestării. Sau, poate, povestea era gravată acolo, pe chipul tras, în ridurile gurii, în tâmplele scobite, în tremurul neconținut al mâinilor, dar n-am știut s-o descifrez.

„Ieșit” din temniță, a fost împins din urmă să trăiască. Să se ocupe de mine și de el. Treptat, disperarea se transformă în durere, în durere suportabilă, în jind: „supraviețuim problemelor noastre”.

Cu părul argintiu-verzui ca pelinul și mâini tremurătoare. Da, cred că așa mi-aș imagina un înger tuns de aripi. Ca tatăl meu, eliberat. Din fundătura Bâlcuului ieșim împreună. Îl strâng de braț tare, de teamă să nu-l pierd iarăși. Călcăm pe frunzele lipite de asfalt („ca-ntr-un album”, zâmbește el). Îl aprob. Ne strecurăm printre oameni agitați. Patrulă de milițieni îi vânează pe cei care poartă plete (ia să nu fi avut barbă în buletin!), îi rad pe mustăcioși, taie, cu foarfecele din dotare, poalele paltoanelor maxi... Poate ca să-și învingă panica, tata murmură:

„Patru mere-ntr-o basma
Și-am pornit spre Moscova...”

O să fie bine, Lili-Marleen, mergem acasă”. Îl aprob.

Avusese nesăbuința să mă boteze Lili-Marleen. Ca pe iubită soldatul german, trimis la moarte de Hitler. Numai tata putea să-mi rostească numele întreg (fac față ridicolului, cu umor extras din reclame T.V.), ca și cum ar fi fost „cea mai potrivită alegere”.

— Mar-lena, îmi ordonă Anca, de parcă am fi pe-o navă. Strânge comenzile. Nu vezi că n-a mai rămas nimeni în bibliotecă? Ești ultima...

... Thule. Într-adevăr. Sala profesorilor s-a golit pe nesimțite. Îi cer, supusă, Ancăi un mic răgaz. Ea e matelotul, eu – micul mus.

„Fire slabă. Când ai necazuri, tu citești. Citești în loc de”.

Diagnostic exact. N-aș schimba pentru nimic în lume slujba de bibliograf. Mă simt aproape bine în bibliotecă. E drept, sunt o droaie de oameni aici care, pentru că au întors spațele ambițiilor sociale, se răzbună pe ceilalți (s-ar compune ușor un *breviar despre ratare* cu materialul ăsta), dar se poate supraviețui.

De scris nu scriu. Rescriu. Și simt o durere scurtă (ca atunci când te taie un fir de iarbă), dar n-o las să se amplifice în creier. Rescriu cărțile lui Miron. Îmi place s-o fac. Parcă aș trage de firele care însăilează un tiv, după ce-a fost cusut și călcat.

„Impecabil, Lil. Sunt cel mai citit din orașul acesta, râde Miron. Asta și datorită ție”.

Durerea explodează. Miron nu mai... Miron nu mai are nevoie de mine. Mai mult decât inutil înseamnă *tragic*.

— Mar-lena, apasă Anca din nou, cu pupilele nefiresc mărite. Dacă întârziem la concert nu știu ce-ți fac. Mă exasperează încetineala asta fără limite.

„Fără limite” e ticul ei verbal. O privesc. I se prelinge Mozart din ochi, Mahler din colțul gurii, Brahms din urechi, îndrăgostită cum e de solist. Anca e tipul de femeie – aman-tul și domeniul. Rând pe rând, se lasă anexată la un tratat de economie cu agentul economic, la pensoane și vopsele cu pictorul, la o trusă de dălți cu ebenistul. Gurile rele vorbesc și despre un pistol Makarov. Pentru moment, depinde de-un pian de concert cu placă de bronz. În astfel de cazuri, Anca nu mai știe care-i creierul și care-i sexul. Vorbește în exclusivitate despre ce nu se pricepe. După faza *neokeynesistilor* și a *terapii de șoc*, dă în doaga culorilor complementare. Ca pe urmă să-mi împuie capul cu metoda de tratare a lemnului de

pin, să pară trandafir. În perioada obscură, a spaiului, adică a ofițerului de contrainformații, Anca vedea umbre. Mă suna, conspirativ, după miezul nopții:

— Dormeai? Cum îți explici că un șef de stat major află *din provincie* că patruzeci de elicoptere sunt în zbor de luptă și că opt au fost deja doborâte? Să nu fi crezut, pe bune, Ștefan Gușe că-i război civil în România? Noroc cu Vlad, șeful Securității, că l-a liniștit: „De unde patruzeci de elicoptere? Că noi n-avem decât patru” Cine a dat telefon generalului? Nimeni nu știe.

— Probabil același care a numărat morții Timișoarei și i-au ieșit cinci mii.

— Nu-i de glumit cu destabilizarea țării, Mar-lena.

— Cred că prima măsură de luat e să ne stabilizăm teama, îi spun. De scenarii sunt sătulă. Ajunge cu *Roumanie: qui a menti*. Noapte bună, Anca.

Episodul amoros odată (și rapid) încheiat, Anca arbora ochelarii fumurii. Nu știi de ce, că de plâns nu cred să fi plâns vreodată. Apoi, își regăsea spiritul critic vizavi de socotitorii de accize („Niște limitați!”), respectiv copiștii fără har, ebe-niștii („Meșteri cu două stângi”)... Securiștii din toate aripile (Pacepa, Caraman, Vlad, Mazilu, Măgureanu) erau executați drastic:

— Aștia care ne-au hingherit! Erau primii veniți la Mitropolie, de Înviere. Și la Crăciun, în '89, tot primii au ajuns. Numai ei calcă-n străchini fără să le spargă.

Noroc că puteam s-o dau la mic, așa cum dai sonorul televizorului și să mă gândesc la ale mele.

— Nu m-auzi? Leight (pronunțat ca în *lai-lai*) a născut în camioneta individului. Pe-o șosea din Texas, tu. Tipul s-a îndrăgostit pe loc, în timp ce-i extrăgea copilul din burtă. Treaba asta l-a excitat și... Arăta ca un vidanjor, tocmai stinsese un incendiu. Femeia l-a crezut sărac lipit, dar era bogat fără limite.

A luat-o de nevastă cu copil cu tot. Ar face-o bugetarii noștri? Citește, dragă, ce trebuie, nu...

Sandra Brown. Asta mi-ar trebui. Lectura-Rudotel ori afrodisiacul ideal. După marea roșie a „Editurii Politice”, iată-ne înecați de marea „literaturii de consum”. Ah! îmi doresc teribil ca solistul s-o invite undeva după concert și să-și exerseze, în continuare, gamele pe corpul ei. Altfel, cu obișnuita-i fugă de idei, de criterii, de iubiri, Anca o să mă târască în sufrageria lui Roxy, plină cu portrete de „strămoși” cumpărate de prin talciocuri (Roxana n-are bărbie, ceea ce-i dă un aer aproape aristocratic), ca să aud ce ne așteaptă în raiul monarhist „În lumina” ultimului miting (Roxy nu sare niciunul), dacă regele Mihai vine acasă, va fi, automat, cozonac pe masă.

Mesteacănul pare pus să ia temperatura străzii, atât de bine aduce cu un termometru. E frig. Nu-i primăvară în ianuarie.

— Tu-ți zici, mă șochează o emisie repezită, ca n-o să dau peste tine? Unde-ai dispărut *uicându* trecut?

Și Anca se trezește înșfăcată de-un zdrahon buzat. Are pe reverul hainei de piele un medalion cu cocoșul neo-liberal.

— Mâine seară lansăm la apă noul *sentăr*. Cu șampanie italienească. Nu cumva să nu vii. Ad-o și pe ea. Am procurat destulă.

Ea, adică eu. Aproape că nu așteaptă răspunsul, îngrijorat de ce-i arată cadranul ceasului îngropat în încheietura stângă. Înțeleg că nu-i altul decât ex-iubitul agent economic. Din păcate pentru el, altcineva înmoaie acum genunchii Ancăi.

— Tâmpitul! Încearcă să fie capitalist...

— ...sălbatic, după cum se comportă.

— Nu râde, Mar-lena. Asta a ajuns la al treilea miliard. Cu televizorul lui Samsung, cu Merț-ul, cu modul de-a imita viața din Dallas, cu *pager*-ul la șold, nu-l mai suportam. Bine c-am isprăvit-o. Să nu mai aud de bancheri.

lat-o detașată net de doctrina „îmbogățiți-vă”, deși o vreme a purtat flășeta lui Câmpeanu (căzut și el, între timp, din toate funcțiile de partid) în piept.

— Prefer să vin la tine mâine seară.

Mmda. O să bea prea mult și-o să aprindă hârtii în chiuvetă până spre dimineață, urmărindu-le cum ard, cu ochi din ce în ce mai ficși. Nu-mi doresc o seară în care să ne rezemăm una-n alta ca oile. Dar plătesc pentru un ajutor dat pe când mă zbăteam între viață și moarte. Vine totdeauna momentul când plătești. Nu se plătește totul în economia de *v(p)iață*?

Îmi las capul pe spate. Stelele sunt fixe-fixe. Ca meiul, ar fi spus Miron.

Oh, dar Miron este eroarea mea. Una singură? Nu. O plantație, o pepinieră de erori. Mi-a schimbat viața ca pasta de curățat Ajax. Știi care: „Ajax strălucește! Ajax schimbă via-țaaa!” Blond, cu șuvițe mai deschise spre frunte... blond, cu șuvițe mai deschise...

„Întâi m-a izbit numele. Cristoase, ce nume! Lili-Marleen! Știi că-n Iugoslavia au interzis cântecul ăsta, prin cod penal, vreme de 30 de ani? A fost semnal sonor la Radio Belgrad, sub ocupație germană”.

Știam, cum să nu fi știut? Un asistent striga (cu osârdie) catalogul:

„Lili-Marleen Matiu. Dumneata ești?”

Numele, ca o trâmbiță de război, cu trimitere la Reich (al treilea) nu se potrivea defel studentei slăbuțe și modeste, în bluziță cuminte...

„...de *crêpe-de-Chine* cu aplicații. Numai tu poți purta astfel de bluze. Și, culmea, îți vin!”

Miron nu mi-a transcris numai numele, ci și viața. Am devenit Lil. Fata cu caracter introvers, hiper-afectivă, înclinată spre tristețe (fie și din pricina micului defect de mers) l-a atras,

naiba știe cum, pe el – extrovers cu știința reușitei. Genul de bărbat care șofează fără carnet, dar nu-l opresc polițiștii, face rost de cameră cu vedere spre mare în vârf de sezon, obține bilete de favoare la premierele „Teatrului Mic”.

„Înveți peștele să înoate, Lil? Mă descurc”.

Atârnăm – proaspătă soție – de el, precum câinele Azor de soldat. Portretul robot al bărbatului irezistibil din lecturile Ancăi: puternic (cum altfel?), gât cu fibre puternice, brațe puternice, piept îmblănit strategic, ferm ca zidul chinezesc, abdomen plat, coapse plesnind ginșii, ochi (extraordinar de) albaștri. Ceea ce romanele interbelice numeau *éclat* avea din belșug: o strălucire specială care pune în umbră pe oricine. Ce mai! Bărbatul cu care n-ar fi trebuit să mă căsătoresc nici în ruptul capului.

Anca despică mulțimea strânsă la un bilet în plus. Mersul ei e o fugă de Bach. „Mai repede, Mar-lena!” N-aș vrea altceva decât să fiu în camera mea, a noastră, ghemuită în vechiul fotoliu-scoică. Să șterg iarăși de praf tinerețea, iubirea..., să mă cufund în brațele lui Miron, cu senzația din *Bardo-Thodol*: „urmează o răceală ce se preface în foc; te evaporă treptat, apoi, ca flacăra, te pierzi în aer”.

— Ție ți-ar trebui clepsidra parlamentarilor: să te țină sub presiune. Sună de intrare. Scoate-ți haina și dă-o-ncoa. Ți-o iau toți înainte.

Solistul a ales, pentru început, a treia baladă de Chopin. Au dreptate cronicarii: e „un cavaler al pianului”. Execută elegant, fără capricii. Aproape pudic. Frumoasa Naiadă a lui Adam Mickiewicz (suportul literar al compoziției) iese din unde Steinway. Pentru că nu se încrede în promisiunile bărbatilor, zâna lacului pune la încercare fidelitatea iubitului. Se preschimbă într-o și mai frumoasă sirenă, să-l ademenească. Tânărul intră, nesăbuit, în capcană. Blestemul îl trezește: va

rătăci veșnic pe ape, într-o căutare zadarnică. Va urmări o nălucă...

Miron mă disprețuia, cred, și pentru modul nu prea rafinat, nu prea subtil de-a juca pe-o etică demodată:

— Ești onestă ca mama din *Învățați engleza fără profesor*.

Mă rănea. Putea. Atunci s-a făcut simțit viermele din măr.

— Vrei să ne despărțim.

— Să divorțăm? Cristoase! Ai vreun motiv? Pe Grația asta a... făcut-o tot Palatul Culturii, cu excepția portarului și-a palatului. Cine naiba te-a pus să...

Nu se întâmplase altceva decât că, încercând să fac rost pe sub mână de *dessous-uri*, vânzătoarea mă oprise: „V-a cumpărat ieri soțul de la mine. Sutiene *Triumph*”.

Numai că *four size* nu era numărul meu, ci al Grației.

Inutil de spus că mica trădare îmi fusese – brutal – descoperită.

— De ce nu sunt ca-n prima zi? m-a răs el, parafrazând un șlagăr miorlăit. Ai ajuns mai gravă decât *Biblia*. Nu-mi lipsește nimic, te asigur. N-am lăsat nimic în alt pat. Era crocantă, am servit-o. Ce faci atâta caz de fleacuri? Un pas greșit i-un pas și atât. Tu nu poți fi decât iubirea-portelan. Care trebuie protejată.

N-a mai adăugat „și cât mai rar folosită”. După ce și-a turnat o bere, l-a introdus pe Nicolaus Olahus în căsnicia noastră și m-a muștrat tandru:

„Numai, doar tu, Elegie, cosițele triste răsfiră-ți”. Hai, Lil, nu-mi strica ziua. Vino-ncoa!

Am șchiopătat ușurel (filologii știu că ritmul elegiei pare a șchiopăta, după Ovidiu; de unde ironia lui Miron), spre brațele lui. La urma urmei, cf. *counterfactual conditionals*, sau condiționalelor contrafactice, FALS + ADEVĂRAT dă ADEVĂRAT. Verigheta o purta. Fie și ca o concesie. Puteam să-mi fac iluzii. Îl tubeam, așadar îmi făceam iluzii (ca să rămânem la șlagăre)

că am fi cea mai frumoasă pereche... cea mai frumoasă din lu-u-me... Dacă dragostea cu majusculă nu era posibilă, supraviețuirea – da – era.

Pianistul e din ce în ce mai sever cu sine, dar și cu publicul. *Fantezia în do minor* a lui Mozart aș prefera s-o ascult mai puțin aspră în episoadele *Allegro*. Dezarmată de orice spirit critic atunci când cade îndrăgostită, Anca găsește interpretarea „div-vină!”

— O să biseze cu *Mefisto-Vals*, ai să vezi. Mi-a promis.

Și mătușa Jeni pretindea că adoră *Mephisto-Vals*. În jurul sexului ei auriu gravitau doi-trei medici și administratorul spitalului. Pulpelile surorii de caritate dogoreau pentru fiecare: imparțial. Asta am priceput-o mai tirziu. Pe-atunci, unchiul Tavi, cum mă forța să-l numesc pe administrator (el îmi zicea *mititico*), îi cerea fetiței care eram să-i citească anumite pasaje, dinainte subliniate cu roșu. Și copilul, deși abia deprinsese scris-cititul, îi silabisea scene cu sens ambiguu ori obscene de-a dreptul. Habar n-avea ea de dublul înțeles al poveștilor Șeherezadei, în variantă porno. Dar căutătura sticloasă a „unchiului” Tavi o neliniștea. Ochii lui galbeni-verzi, ca boaba de șasla, îi asociez totdeauna oamenilor răi. Și nu greșesc.

Ședințele de lectură se îndeseau. Respira greoi. Gâfâia. M-a salvat baba Veta. Îngerul păzitor al copilăriei mele. A năvălit înăuntru. Auzise prin peretele subțire de casă-vagon, construită pentru profit rapid. Casa din fundătura Bâlciiului.

„Fugi, holbatule, că te fărâm, vatămi sufletul copilei cu harțaloagele ălea murdare. Ghierme de privată. Hai, fetiță, în ghi-mirliă mea. Să-ți dea baba Veta lapte cu miere”.

Pe „unchiul” Tavi nu l-am mai văzut. Baba Veta o certase îndelung pe mătușa Jeni. O amenințase chiar cu „pecereul”. Scârba pentru astfel de producții tipărite mi-a rămas. Aud zgomotul respirației „unchiului” de câte ori cad pe așa ceva.

Pe Miron îl amuza că nu pricepeam aluziile porno. În ultimul timp, adoptase un stil prea liber.

— Iar te fereci în tine, Lil? Iartă-mă, n-a fost decât o înjurătură ușoară.

Pregătea un roman-sexy:

— Tehnici, figuri, strategii. Acum proza se vinde pe baza unui singur verb: a penetra. *Tout court!*

— Scoate mizeriile alea, Miron. Concurezi „Prostituția”.

— Ce-i sigur e că, în probleme de pat, ai rămas necoaaptă. Din chestia asta fac o tonă de bani.

— Sexodolari, nu?

— Zi-le cum vrei. Ție-ți place să te ții departe de reflector. Eu, unul, mă bag în față.

Mi se părea sau diferența de nuanță dintre ochii lui începea să se accentueze? Dreptul era albastru, i-aș zice ferm albastru; stângul fugea, imperceptibil, spre verde.

— Ai câștigat libertatea de-a scrie ce vrei și ce nu vrei. Asta faci cu darul de scriitor?

— Mă privește.

— Și pe mine mă privește proza ta.

— Nu ești niciodată simpatică dimineața. Ai grijă, moralizatorii plictisesc.

Am deschis, la întâmplare, manuscrisul:

— „Ia-mă, umple-mă, fu tot ce putu spune”. E tot ce poți spune, Miron? Miron Gruia *asta* are de spus cititorilor lui?

— Eh, degustătorii de romane sexy ignoră stilul. Iau lucrurile *tel-quel*. Cristoase, Lil, iar te-ai strâns în tine, mimoază senzitivă ce ești. Uite, nu semnez cu Gruia. Caută-mi tu un *pen-name*. Nici n-o să fie nevoie să-mi rescrii textul. Cu banii, dacă mă țin zurgălăii, tipăresc o carte de raftul întâi.

— Sub-blim, Mar-lena. A fost sub-blim.

Anca se linge pe bot de preludiul lui Debussy ca o pisicuță Whiskas.

— Cinăm la „Select”, te las.

Se depărtează jucăuș, pisicuța fericită și sănătoasă. Ea știe ce să-și cumpere.

Nu încui bine ușa, că Taras Bulba își cere dreptul să intre cu un mieunat care aduce a hârâit de vechi fumător. Se face că nu mă vede sau n-are simț decât pentru dulap. Îi toarce din gât, îl mângâie cu fruntea. Nimic! Dulapul e complet închis în sine.

Amorul (cotidian) al motanului pentru dulap mă învelește. E pasiune neîmpărtășită. Mofluz, își lasă burta enormă pe-un gheb de pernă: mustața pe oală îi spânzură a jale. După un timp, se foiește, se face arc și decide să mai încerce. Dulapul de bucătărie rămâne impasibil.

Taras cheamă, gâlgâie, îl cerșește. Zgreapțână. Mă îndur să-i curm chinul și extrag, de pe raftul de jos, conserva de pește. O hăpăie și-i iarăși lângă dulapul adorat, alintându-l cu coada, cu fruntea, cu laba. Se lipește de el ca de-o hârtie de prins muște.

Tot așa mă lipesc și eu de amintirile mele. Ar trebui să scriu. Doctorul mi-a cerut-o:

— Notează tot ce-ți trece prin minte. Nu te controla. După o afazie parțială, e cel mai bun remediu.

— Nu pot. Am sentimentul că hârtia se zgâiește la mine.

Ochii lui incomozi mă pun sub lupă:

— Exact cum am presupus. Ai nevoie de-o ședință de... nudism psihologic. Te las în pace săptămâna asta. Dar duminică dimineață...

— Nu dimineață.. Nu sunt niciodată simpatică dimineața.

— ...îmi arăți ce-ai scris. Mă consideri prea băgăreț? Asta-i meseria de psihiatru.

Să notez tot ce-mi trece prin minte. Ar fi ca și cum mi-aș trimite singură o scrisoare despre toate câte mi s-au întâmplat. Cred în Camil: „Eu nu pot vorbi onest decât la persoana întâi”.